

СТАНОВИЩЕ

на съдията Румен Ненков по к.д. № 8/2010 г.

Аналогично на особеното мнение, изразено от мен по к.д. № 10/2009 г., намирам, че искането е направено от лица извън кръга по чл. 150, ал. 1 от Конституцията, а това съставлява още едно основание да бъде отклонено и производството по делото – прекратено при условията на чл. 26, ал. 1, алт. 1 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд.

Поддържам становището си, че от разпоредбата на чл. 112 от ЗИМП не следва, че онези, които са заинтересовани да оспорят обявените изборни резултати, могат да използват лицата или органите по чл. 150, ал. 1 от Конституцията само като „пощенска кутия” с оглед препращане на изготвено от тях искане на Конституционния съд. Те разполагат единствено с инициативата за започване на конституционно производство. Недоволството им може да бъде уважено от орган или група лица по чл. 150, ал. 1 от Конституцията чрез изготвяне на съответно мотивирано искане до Конституционния съд, но може и да бъде отхвърлено от същите. Органът или лицата, чрез който е направено оспорването, са длъжни да проверят не само допустимостта му от гледна точка на легитимация, правен интерес, срок и пр., но и по същество да решат дали приемат или отхвърлят фактическите и правните съображения на оспорвателния иск.

Произнасянето на Конституционния съд в изпълнение на правомощието по чл. 149, ал. 1, т. 7 от Конституцията е възможно само тогава, когато е сезиран с искане на органи или група лица, визирани в чл. 150, ал. 1 от Конституцията. В настоящия случай компетентният държавен орган (главният прокурор) не е изготвил такова искане и дори не е изразил изрично подкрепата си за фактическите и правните съображения на

заинтересованите политически субекти, оспорващи законността на допълнително обявените от ЦИК на 19.02.2010 г. резултати от парламентарните избори, проведени на 5.07.2009 г. Поначало Конституционният съд не е сезиран надлежно, за да пристъпи към преценка на други предпоставки за допустимост.

Не съм съгласен и с тезата на мнозинството, че поначало кандидатите за народни представители, направили искането, не разполагат с правен интерес да оспорват законността на избора на народните представители Георги Терзийски, Венцислав Върбанов и Румен Стоилов, обявен с решението на ЦИК от 19.02.2010 г. Става въпрос за частична промяна на първоначално обявения изборен резултат, настъпила вследствие на постановяването на Решение № 2 от 16.02.2010 г. по к.д. № 10/2009 г. По принцип законността на тази промяна може да бъде оспорена от легитимираните по чл. 112 от ЗИНП лица, доколкото отстраняването на поддържаните нарушения би довело до благоприятен за тях резултат.

Съгласен съм обаче с крайното заключение на мнозинството, че като цяло искането е недопустимо.

От една страна в мотивите на определението, постановено по настоящето дело, правилно е отбелязано, че в едната си част искането съдържа нови претенции за проверка на законността на изборите в избирателни секции, които са били извън обхвата на проверката, приключила с постановяване на горепосоченото решение на Конституционния съд. Тези претенции не подлежат на разглеждане, защото не са били направени в 14-дневния срок по чл. 112 от ЗИНП от първоначалното обявяване на цялостните изборни резултати. В тази част резултатите от изборите действително са стабилизирани, защото първоначално не са били оспорени от никого.

От друга страна, с останалата част на искането – за повторно включване на 18358 гласа, отчетени като действителни по съставените

протоколи за изборите в 23 секции в Република Турция, впоследствие касирани с решението по к.д. № 10/2009 г. на Конституционния съд, фактически се претендира преразглеждане по същество на същото решение, надлежно изпълнено с оспореното решение на ЦИК от 19.02.2010 г. за обявяване на частично променени изборни резултати. По силата на чл. 21, ал. 5 от ЗКС обаче тази претенция също така е недопустима.

Съдия:

Р. Ненков